

же да е обичалъ нѣкоѣхъ женѣ, но не ся е обичалъ и той отъ нейѣ, а пѣкъ азъ знаѣхъ сега че графинята мя обыча. Инакъ защо е ходила заради мене чакъ въ Петербургъ, и ся е разговаряла заради мене съ Императора, и е направила всичко заради мене? О, ако бѣхъ трѣгнѣлъ за Сибирь, не щѣхъ ли тамъ да имамъ на всѣду все нейѣ прѣдъ очигъ си, и не щѣхъ ли на всякой день да кляѣхъ самъ себе си защо съмъ направилъ тѣй. Кой смѣе да мя укори и похули защото съмъ стишелъ подиръ еднаѣ женѣ която мя обыча?»

Но внезапно, като му подойде пакъ умѣтъ въ главѣтъ. „О, извика съ отлекуваніе, Слава Богу не съмъ ся еще обесчестилъ. Часътъ удари седмъ, отъ седмъ прѣзъ ноцътъ до осмъ прѣзъ деньтъ има еще тринадесеть часа, въ които ще бѣдѣ господарь на себе си. Тринадесеть часа. О благополучіе! Азъ мога еще да си помысля.“

И пакъ захващаше да ходи. Найпослѣ уморенъ облѣгнъ ся на лактїетѣ си връзъ масѣтъ и гледаше мѣждящїйтѣ пламѣкъ на свѣщътъ. Но отвлече го отъ размыслытъ му притичванїето на еднаѣ мыш-